

Ivanovic Attila Vuk
verses írások válogatása

tartalom, témák;

- ~ 'Á'tól 'Zsé'ig
- ~ "idea-képek", a "lét" és más fogalmak
Hamvas Béla után, Weöres Sándor, és több más mentén,
a magam módján
- ~ Gyerek, dráma, Szabadság
- ~ környezet, fal, küszöb, haza
- ~ A titkos folyón
- ~ ezüsthorizont – *"kényszerpályán a Világ"*
- ~ 'Zsé'ből 'Á'ba, és tovább

fehérhegylakó fia baja / .. Bruce Lee, Halászkirály, Skywalker, Tágra Zárt Szem, Dale Cooper, Narnia .. rossz oldala/

jaj, mi csoda ördögök laknak bennem
tanyát verhetek, mert ember lettem
és nem maradhattam angyali gyermek
istenem, segítsd, hogy poklaim ne kelljen
lelkemen halálíg, és azontúl tovább fergetnem

□□□

Advent kereke – Novák Ági ötletéből, az Ő lélekkedvítő, -emelő üvegtányérfestésére

szomorú koszorút forgat a hosszú út szele
merre kanyarul a keresztút szekere
ki terhét megérzi, vérzik vele
szíve színe fényre derít
visszaján örök vacsorára terít
hit száján, visz szárnyán, túl minden viszályán
mindenen keresztül mindenén keresztül ül
kézhez kéz ér
a készhez a szív nem kapkod észér'
békéért kél az úr
isten tűzkoronája gyúl
emberszívbe szeretetkört ír le
MOST! e körbe egy(ügy)űvé érünk
Jézuska eljött velünk értünk

□□□

kertvárosi képlet kergetés

mindenfelől üzve vagyok
ritkán alig megnyug'hatok
mert nézetem magam alakított
utcakő szélére fagyott pózban
várom, hol van az a madárdallam
mi megkapott, mellkasomba fészket rakott
mikor már, hogy olvadhatok
erdőlátta madárdalárda
szívtiszta szavára mennyplazmába válva
szívembe ne álljon ideg-dárda
megvilág' találjon idea-vadászra

□□□

Téli légi kép

Angyalport szórt ma a téli légbe az isten fénye
széllel dért fűjt, sápadt sugarával csillogóvá téve
minden öröme, szépségtöredéke, lélek testvéképe
látványába az enyémmel megremegett az ő térde

□□□

spirituál spirál

sor/s/om hurkot vetett
velem a csomó torkomon akadt csomag
a hajnalt megvárva párszor; pásztor
olyan tiszta
és leginkább óvodáskori önmagam vagyok;
... mikor a világ kitesz egy igazán alkalmas, tágas játszósobát*
jóelőre adva pár jó szabályt, s hívószavát
és tényleg előző énjeink előjöve eljátszatják
a hőst, lovagot, szerelmest, királyt, haramiát, jó papot, bölcs aggot
a mindenen túli embert, kit jó sora efféle efelé megáldott, megvert
a 'velem megtörtént a minden'-t
mint bárkivel, én emléke/ve észrevettem
a Katarzis bennem; a magrázkódtatás
mi elhoz minden mást, mi csupán azért más, mert csak az egységgel azonosul
fölvet és le nem enged
*nem fölkészít az életre, épp készsé tesz ki belőle

□□□

ősz van

ősz van nyáron is
lehet máskor is
ha a belvilág finommá hangolt
állapotát megtalálja telt hulláma
az ősz nem kemény, mint a tél
mint a nyár, nem kegyetlen
elvágyódni vál', elválni vágy
szép kelleme lebben
- a légben fénykelméje redőt vet
az őszintére bontakozó fák köré
az ősz szín-terén hulló aranylevél
hintálva az égre ér -
az életet hagyja életben
a lelt éket; a lelket hagyja halni
a halál által az élettől elválni
az örök-hamvas létbe visszatalálni;
választ találni, a halállal odaadja
a lelt éket ahova való, váló, vágyó, ahol jó, ahova indította atyja
nem a haláltól fázni, nem az élettől várni
ezt kínálja az ősz
hangulata győz
s hogy az ősz szépsége az elmúlásban
felzaklató, hogy milyen megnyugtató
mert benne a valódi épség; a létre fordulás van
hogyha megérezed, miért jó
az élet nyugalma a haláltól tanulható

≈> a halállal vége az életnek
mely féke a lényeknek
eleje a léleknek, lelt éke lényeknek
telt fénye a létnek
béke kéve, kút káva hús vize
mennyi étke, manna mátká
ajka íze, szíve tája, teljes társa
fény-léglények egysége, hű mása
nem az élet kiéledt tobzódása

* és ősz van világunkban
a 'vizöntő világidő' elcsalt helyén
'szűz idő' mér az ember tévedt fejére félre-mértéket
az idő ura zokog
300 kora középkori év ellopott
mikor, hol írástudást a hatalom birtokol
a tudás hatalma helyén a hatalom tudása tornyol

/ * H. Illig megfigyelése és Pap Gábor ezzel kapcs.os előadása alapján/

□□□

a korról könnyedebben

a kor korom, mi átüt fényes homlokon
koptatva azon, mit a kezdet könnyen adott
sav, mit öreg teknősbéka ereget a légba az idő-láp mellett
amit felmar a test börtönön; beletapadt én-őskövület

vagy világos pillanatok sora
mit kortalan bölcs agg hívogat sorra
kinek ága, mint friss és érett gyümölcsöt tartja
örök gyermeki útja, mesei múltja, jövője jelenét tudja
új 'régi'-je, régi 'új'-a

vagy a teknős-béke; ál nyugalmat köp az égre
csak hideg tárgy, nem nővi körbe friss virág

□□□

.. egy lepusztult szoci-kocka általános iskola épület
falaiba ivódva gyermektiszta léleklendület eszencia
templom nekem, idea képület
szeplőkké szépülő kékszóló sebhelyek
élet élettől csúnyított nőtesten lelke feszület
ki ebbe leszület, e helyről emlékkövület
érte becsület, tőle rémület

□□□

egy idea kép

uhh, egy szemnek kedves filmkocka
egy emlékkép érzetének belső zaja
valami elektromosság, szeretett kötődés
egy ilyen sokatmondó képzethez
surrog, zümmög szeretetvillannyal vezetett,
töltött fényes lég /nekünk üresen tetsző, velünk betöltendő tér/
csillogó utcasarok, smaragdzöld lombok, bokrok /sárbaragadt, tört
mennybolt foltok/ mind bólint
otthon vagyok, úgy megélem, belehalok, minddel egygé olvadok

◦◦

egy másik idea kép – Hány, tÖrzse

Tisz/t/án innen, Dun/n/án túl
túl a Tiszán kicsi gunyhó nyárfástul
mindig azon jár az eszem
odavágyik az én szívem párostul

◦

Nagyabonyban csak két torony látszik
de Bajlandban harminckettő látszik
inkább nézem az abonyi kettőt
mint Majlandban azt a harminc, azt a harminckettőt – Kodály: Hány János

◦◦◦

óh, még egy, gyerekkori ideakép kiállítás, kiáltás

úgy SZeretlek, mint egy szép kilátást
a fejemben egyik gyermekkori ablakomból
a pad fölül kinézve
szabad szemű vitéze, poros aszfaltút
korán felkapcsolt neonon átszűrt világ nézet
kisfriss csillás-lilás színe

o

gyerekkorom kislángja, pernye ideája
száll próbáról próbára, helyét megállja

oo

A hatvani strandon – idea-tér

a hatvani strandon szikrázik a lég, a fű. a hűs víz kristálykék fényt játszik a medencében
változatlan parkja körül maradt minden a régi gyönyörű
gyerekkorom megfogható műtárgyaival még személyesen találkozhatom

ooo

elején

és tényleg, mintha érezném a lét elejét
beszívom lég levét, beiszom igéjét, idejét
az üres utca csiszta szép kavicsmorzsás macskakövét harapom
egy park csendes nedvét, nedves csendjét, földes, zöldes aranymívét, szelet természetét
egy padon időtlen, kilökten kikötöttem
nézem, a majdnem semmi, tényleg majdnem minden, mint egy világos vásznú filmen
a majdnem minden cseppnyi fenntartó szeretete egy halk városrész látképben
már majdnem minden szeretete <omló vakolat, valóbbra vetkező falak>

ooo

Nap sugárút

.. gyökerezett tőszőlő húrjain
reng, dereng rengeteg halmain

a szeretet ahogy leng
lehet piros, lila, zöld lehellet
a vég<el>ső bölcs<l>elet

o

ha megszédülök
napba készülök
földre sérülök fénybe fürdve
agyag anya fűrtje
atya fűtő fűtje

o

ha a halál most találna rám, elbírnám bírám,
szólásra nyílna szám, megnevezné bátyám?
ki napban vár rám
s nyelvem nyál ágán, elválna farkas és bárány?
hogyminden magja fokán, jusson a menny birtokán

ooo

s hogy a még rossznak változik szüksége
sajna, neki is lehet egyfajta "törzsfejlődése"
vagy épp szerencsére, oly nagy a kegy, hogy van lehetősége a jóra
ne csak mint hatalmas ékszer kaparintsa
megérve elérje, ajándékba kapja
még nem tudja, de azt is a jó vonzza, addig még terhet a jó hordja

ooo

♥☀ vagyok vagyon ?

van-e bennetek elég kegyelet ?
próbát tesz veletek a szeretet
nem vagyok nyegle és nem fegyelmezett
nem naplopó, csak ingyen élek
Ádámkirály fia vagyok, még nincstelen lehetek*
napsugár koronán szívem átragyog
okos vagyok, mert okom van
céljaitok velem sohasem egyezett
érzékeny vagyok. Nagyot hoztam
képességem; az ember sebzett
és el nem takarom - de elvakarni sem akarom -,
hogy azon a seben van a vegyérték jelen
melyen nagy angyal szárnya símogat át a
más-világába veled és velem

* - akinek nincse sincs
vagyis mindene meglett
vagy a mindené lett, letett élet -

ooo

Agg síp

a boldogság küszöbén háttal álltam én
nem kocogtatta vállam
mint eltévedt vendég járt nálam
néztem a csodát, de nem láttam
nem a csodást csodáltam
a csalfa föl szín bálványát imádtam
a boldogság úgy találta, ne találjam

□□□

N. Ágíról - énje nénje

Ne szorítsd, hogy "tanuld meg, bizonyíts"
ne ijesszen, hátha azér' ilyen; ahol befejeznéd, ő ott kezdi el
énje, lehet minek hűgának hiszed, mindannak nénje

ezt egy senki írta le, aki a semmi része
tehát a minden, és e néne tán legédesb testvére

... nem lehet szerep, mi elég lehet
nem mester, nem margarita
- az élet emelte műlató hajóhinta -
őket is miért csupán az síma ideakép hívta, várta
mit Hári s tÖrzsé is magának csak azt kívánta

□□□

szabad emlék j-egyzék

.. emlék. szörnyű csodálatos kincs, mintha kifogyhatatlan tanulság, tanúság rétegződéssel esel a jelenre, a jövőre, örökre nézve lék a léleknek, belát, feladattal ellát, amíg lelki szemem ellát, emelék

.. úgy írok, mint aki először ír ugyanaz a szándék, végtelen ajándék
egy írás, egy sírás minden emberben mindönk után, ez mindenünk, erre kel időnk
ahogy egy barát van minden barátban, egy ember didereg minden kabátban
mint első szerelem minden szerelemben, ugyanaz a szív dereng a félrevert haranglábban;
lélek, lelt ék, megfelelték mellkalitka boltozatában
veled mindenkit ölelek, benned mindent meglelek – lélekha(ra)ng

□□□

gyerek

szereted gyermeket, termő éket, vele reményed
benne még minden éled
kíméled, jól nézed, gyengéden egyengeted, terel tekinteted
egy édennek engeded, nem egyénnek neveled
kibontja magját, találja hangját
felvirágozza, -világozza atyját, anyját, imát okozza
kinövi, betölti emberalakját
körbe öleli, ő leli szív tájékát, benne nem látja játékát
ennek nem ökre, szeme mindezek tükre
hibát nem halmozza, rendbe hozza
vele ő neje, gyermeke, ők emberi köre

o

minden ízében édes nevű anyánk, ne hagyd keserűre nevelni édesnek szánt szánk

□□□

Mutató

Mondd, *William*
a gömbnek hány oldala van
mennyi színe szívnek
hány íve gondolatnak
íze a szavaknak
világnak ága, ember fajtája
Mondja; egy, egyféle, egyfelé a sokban
ahogy jó fokai gyarapodnak rosszban
drámában béke reménye
ahol a béke, a drámának vége
s mikor az utolsó kutató
elméletekben fuldokol
átlendülünk éppen
a fölrajzolt jellem térképen
Mondd, *William*
jutna egy hely tágas társulatodban

eligazodás

szemeim csiszoltak
emberek ábrázatán
jeleit láttam
figyeltem, találtam
sorsaink láncá
küzdelmink ráncá
veleink eleink
az időredő közt vedlő
vergedő lélekerő
nehéz mezőn bomlik elő
a rengeteg elembe ve-szent
egy lélek

□□□

az szükséges érdekes, hogy a világ hogy épül fel
de addig ide belőle úgy érzem, azért jöttünk el
hogy a szeretet itt szerezhett bölcsességével járjunk majd el

○○

s ha meghalsz, s lelked odébbáll, levál a sár, mit élted rádobál
viszi magával, hogy erényes mélyes, vagy csak erélyes sekélyes voltál
keresztény vagy kereszties

□□□

költő önző

itt most csak rólam van szó
és ha a szó jól van rólam
igazából mindenkiről szó van

○○

"Kell a barátság, ó add tovább" - MINI

a szerelem nem válik el a barátságtól
a hajad nem válik el borostádtól
part kavicsai talpam masszírozzák
lábujjaimat langyos vízperem nyaldossa
arcom hús szellő simítja
ez nem egy hely, ez egy kép
a barátság biztonságot adó egy képe
a lemenő nap /mert persze vállalom; naplemente/ keltette léghullám lefűjja, fényében
narancsos csillogó arcodról fölös hínár hajad, kaktusz borostád
nem vagy férfi, nem vagy nő, embernek lenni lettél ide igyekvő
nem vagy munkahelyed, nem gyerek és szülő, nincs szereped, mi elegendő
lényed velem egybevágó, e képnél is fehérebb
megfogod, mi lényeg, mi megfog téged
egyetlen szabad függésed
ez is te vagy, az is ten magoddal egy vagy

a szerelem nem válik el a barátságtól
de kiszakad, mindig sajgó darab marad
a gyermeknyelv az igazságtól
értelme az imádságtól
érzete bátorságból
egészsége léttársától
jelenbe a fájó mából

igen, van ilyen, ha hiszed, hogy fontosabb kéne legyen, ha nem

ooo

minden, amit tudok, légből kapott
a légből kaptam, vagy ha mástól hallottam
érezem, ő kapta onnan

oo

szab-ad -ság ~ Fehérlófia, griffmadár párhuzam; az alvilágból repüléskor a griff hátán ülő Lófi a teste húsát szabta – adta táplálékként a madárnak, hogy annak legyen ereje fel

o

Szóvirágot nem hajtok, szó magja héjt tisztogatok

ooo

e rántott tévedt rendben
a lélekérzet úgy cikázik
mint álomkép testben, mikor félre csúsz’ a paplan
s a test egyik fele izzad, másik fele fázik

oo

úgy vagyok
mint a száradni kinnhagyott ruha
a szél lobogtatja
a kötél megtartja
a szabadság szegényes, felemás foka

o

Az égbolt oszlopa

A szeretet a tart-alom; megtartó halom
a szab-ad -ság a forma
a kapocsnak ég és föld között
a csatorna embernek istennel
min átfut mind az igaz érzés, gondolat; ima
az élet a lélek ezéerti forradalma
ezt érni, ápolni juttatja magát oly’ kor pokolra
a lélek meghajol, a vétek meglakol
légkék énrész felkarol
szívbe olt, mi atyja parányinagy magja; maga

ooo

már régen, kiskamasz koromban megfogalmazódott bennem, ha olykor festett belfalú templomba léptem, mintha a mellkas belső boltozatába lépnék, mire rávetülnek a szív képezetei, így jelenítve meg a lelket

ooo

albatrosz

s vagyok, ha lehetek lehellet torkú
fehér tollú vitorlás albatrosz
a lég körülé tömött, torlaszos - szógomboly' hull nektek -
egy életre választ párt, hűséges egy életen át
hűs, édes, nem hűvös ékes
fészekrakó, tojásdad reményét el nem hagyó
gondoskodó, költő, nem költöző madár

o

a két nem szent szövetben
helyes, kedves rendbe tetten, emelve etetten
tisztába tartottan, minddel átítatottan egy emberi igen legyen

□□□

a környezet védelmének:
még Nap nélkül is lehetne élni, ha van belső Nap, a szeretet /szeretet nélkül is lehet élni, de minek/
dolgos ereje felfényne, értelmes munkaértéke kisütne, elkérne, vedd észre, szívedre, tedd helyre,
menj érte, menny érte, rávetülne hideg ércre, műanyagra, élő fára, képe visszasütne
kezedbe veszed, anyag alakja igazat üzen neked
melyik készült örök szeretetre, melyikbe cikkann a hasznosság időszabta penge elve
gyenge kezed el ne szelje

ooo

falig

a szívet szólítod meg, nem az észet
bárhogy kivet, kinevet, nem jól érti e nevet
bármennyire hiszed, ha az eszed után mész
ép/p/ észre nem veszed, nem éppé, péppé teszed
csak ügyesebben eszed, szebben fizeted a csinos üreset
de mit tényleg kínál a szív, kínos elvéted
érted kiáll, hív
ezt, e sebben szívére veszi, ki már csak szer-etetne, részt ebben venne
elérte mindenki testvére, egy végre, osztozna csak egységben
jó borban, kenyérben, szívem fehér tenyérben fogan
nem szívom ész-metsző fogam, alig bírom e vész tetsző korban
eljutottam a falig

oo

küszöb

utópia hinni, hogy e korról az utódok mint megoldott válságról szólnak, erről már szólt biblia, a
madáchi emberi sorstragédia vége, elhagyja, e forma hull porba, mint kalitka, s mint
madár, ki
ez még csak az előszoba, mi mára kínzókamra, mivel el akartuk hinni*, hogy ez legyen a nappali,
az ember mára vak pali, a házba várja atyja végre
a küszöb égre emelt tarka fal lett, az átjutás; ha lelkeken mindez átégett üszök, hagyva mély,
pontos, tanú/l/ságos, teljes emléket, addig árulás
*szűkebb járású városi, táncosabb lelkű vidéki, mind mi, hogy majd mindent itt kéne kiélni ?..

ooo

haza, hazaszeretet

aktuális beágyazottság eszköztára, mivel föltára, milyen is, hogy lehet embernek lenni
haza, merre? haza
nem otthon, iránymutatás, hogy még nem érkeztünk meg, nem vagyunk otthon, hazában vagyunk,
átmenőben hazafele, a haza eszköztára vezethet arra /vagy másra, ha hibás, hiányos a jelek
olvasása, jól, mindennel egybe emberbe szívvel látása/
szeretete így is mag/j/ától érthető, értetődő

oo

**nincs új és régi
csak eltérő tér idő kiindulópontokból
az egyhez visszatérni
a vágy ettől tombol, szédít csábkarokból
amerről a szív dorombol, beszív
nem szépít, igazít, ajtót nyit, hajtót int, hajót röppint
haza lehet érni**

□□□

profán ének

Adj uramisten szerelemet
mert duzzadt szívem pántja majd' elszakad
mellemből a lelkem kitagad
ha fészket benne két kész kéz nem veti meg
népdallá rezeg az erdei levegő
benne zizeg a szép szerelmi hő
adjuramistent diktál a természet
választ vár embertől arra, hogy mily üdvítő viharba
kavar a szív emelő alkalma

□□□

A titkos folyón

a titkos folyó a halál sötétebb oldalvizébe ágaz
vizében emberlelkekből szakadt szörnyeket több öreg halász ősrégen fáraszt
a titkok zárvány-hordalékát zúzzák, tisztítják szellemük késznek szőtt hálóján át
az ár mentén, szembe úsznak csónakjaik
szemük fényével, kezük erejével egybeérnek a menny partjai

/a 'Titokzatos folyó' c. film, más alkotások mentén és életem több eseménye alapján/

o

menny – anatómia

otthonom azok
a tudó körűli lélek lugasok
ahol a lassú égésű szeretet köré gyült buborék-családok
az őslakosok

oo

Nem mondok semmit senkire, ami bánt
de másféle harcok várnának ránk
mint amit látok
ahogy Jim Morrison* próbálta megülni a kígyó hátát
ami nyomta Malcolm X* meg Muhammad Ali* vállát
ha látnád
hogy mosta felséges Jézuska felséges Buddha lábát – kinek mi volt épp való dolga
ha kell, akkor a jó szolgál
mi fogta vukocska szíve táját szorosra
s mi tartja valóra magosba
Végül még Önnek is jó volna, ha Magának drukkolva
engem mindebben hagyva, túrve támogatna

◦◦

Legyek víz, erdőben áttetsző patak;
éghez fonódó kendő anyag
otthonos medrében kő, mit odébb sose hajítanak
vizében táncoló levélke
ne ez a sárbaragadt, salakba zárt lel'ékke

◦◦◦

bölcső

és végülis
ottmaradtam a Hargita lábán
a hotel Ozon tágas, otthonos portáján
a rendváltó '90-es évek még nem tört, már hajolt derekán
akkor volt alkalmam Nagyvárad szélén állnom
onnani akkori magyartanárom segítte látnom
tér, hol Ady pávái szálltak
fasor
fagylalt
jobbat, rosszabbat ettem, láttam, éltem, olyat még nem, azóta sem
romos, törött színesüveg, a'kor így szép, elhagyott vásár csarnok
a társakká vált utazó iskolások; gyerekek tanárok barátok
velem egy-
korú bölcs őskamasz Hargita túlnyúlt bennem, rajtam
az élet kiróttá határait, érvénye az örök, ifjú lélek mezőire

- egyszerre a völgyben, régi tómederben narancssárga, ciános bánya-iszap
a hegyen lábunk alatt valóban csörgedező tiszta, friss ér-patak -

◦

kerek lelkű gyerek

nem hittem volna..
voltam ruganyos, kerek lelkű gyerek
pár mély seb ejtetett;
mint alul maradt állat bőrén harc után a heg
továbbmehet, de mind' után a szeméi – a győztesé is – azt kérdik, "minek ?.."

úgy jöttem, úgy éltem, az élet édesebb anya
nem ilyen rozsdás élű, komisz mostoha

oo

álomfogó

az élet próbáitól undorodom
a halálétől tartok
régén attól féltém, tőlem mit, most attól, mit nem akartok
ott vagyok, menny'i tér a szón
ott állok bármi teraszon – lemenőben levő, víz szint égbe merő naptavon
várom pár barátom
tó hullámit számlálom
mély emlékek hangulatát találok
remélem a feladat egybevág azzal, mit sugall vágyom
~
~~~

Nem mondok semmi újat, csak ahogy tudom, azt, amit már jópáran elmondtak, mutatva, hogy tudom, amit ők tudtak

ooo

régi kiáll-tmány (szecesszió)

akkor, most még utoljára
az élet kiengedi karmai közül az embert
és a mindenségnek adja
és az ember hagyja magát pár időpillanatra
annak lenni, aminek való
az utolsó láttató, egynemű szövet a szecesszió

~□~

Pink folyt

Dévidből Rodzser egy darabot kiharapott,
de végül Dévid emésztette fel a falat-ot(t)..; □

rodzser a színpadról szemével még lányokat szédít
dévid hazahívja, ki érzi hűlt helyét, az egész régít
- ide mintha adná a sültülyét, de csak nem játsza a bohócot –

□□□

"minden állomás könnyen elfelejthető
az az egyetlen, ami mélyről tör elő
mindig megmarad, ezt már nem veheted el
mindig megmarad, és elragad, ha kell" – Magna Cum Laude

o

"Tudnom kell azt, hogy kiben mi világít; igazi vagy hamis fény
tudnom kell azt is, hogy melyik mire csábít, mégha nem is érteném" –Ákos-Beavatás

o

" .. és ha újraszületne veled a világ
gyerek válna mindenkiből, aki bánt
.. semmit sem tudok, csak szeretni úgy
hogy majd te is szeretni tudj " – Szabó Eszter

ágyam vágya
kergetőzik üres felén
másik felén én
a társ sík helyén a semmi ásít, vetkőzik

□□□

s lennék egyszemű öregember, ki nagyokat pök
botjára hajolva nézi egyszerűn a bárányfelhőt szeme előtt
így terel jószágot, terhel menyországot
ismeri a réten a virágot, mell-ékesen farag egy világot
de a virág szirma ágyas bánata tovább haladott szentség
a világ sírva vágyas általa, fiát áldatott, átadott egység

□□□

egyháromság

ölelj m@gadba engem
fakult én-ingem leölthessem
és én ne én legyek többé
és Te ne Te
hanem a "mi" harmadik személye

oo

Elmém a végtelenbe csap át
de csak szívem ismerheti a teljesség táját

ooo

.. *"most már .. kényszerpályán a Világ"*

Pillangók és galambok sora
vállam fölött súgta búgta
nem volt, nem lesz többé gond
az a legnemesebb, ki az elbukót segíti fel
az egyenesnél nincs egyenesebb
hol rúgom le minden nyügem, szívem békét lel
úgy szeressem kedves testvérem, ahogy istenem szeret
szándékom legyen büntelen
ártatlan minden cselekedetem
éjjelem ne álmatlan
szívem gyermektiszta újra, s ne páratlan
Veled és Veled Uram!

oo

időgép

A gyerekkori belső szoba vár engem
ahol egy pillanat alatt ember lettem
az iskola melletti játszótér bokrai alatt
ágak alkotta időgép halad
az ezüsthorizonton, át aranyzó poklon
fehér örökbe, ez kell, mi fönmarad,
fönntart karom ölelni, szárnyam röpülni bontom
jaj, ha irigy örökbe botlom
és símán kidrukkojják, ahogy elrontom

narniai követek

az úrszág háza előtti kőoroszlánok
vigyázzák a magasabb álmat
lelkeik köre hűlt arca
átsuhant évezrek rajta
enyhül, ha átengedhet magán
mikor úgy símogat szemed,
hogy szívedben semmi sarlatán

ajánlom

amit tudok, belefér egy dióbélbe
amit érzek, elfér egy galamb kebelébe
az a dióbél legyen éhes lélek manna-étke
élet hulláma régóta tépte
az a galamb hozza hírét; eltalál a végső béke földjére
életem – halálom ajánlom
sorsa barázdálta, lélek lehellte meleng' tenyerébe

ooo

Ég érzékiség

törékeny mozdulatok
halvány érintések
habszín testrészek
a megérkezés reménye
szívem kilép az érzületbe;
színes rostsálai kötegén,
ábránd kötélhídján vezet be
kékes kapuszárny-fölhők mögé
Szer Elem Etet térdhajlatán,
igaz dereka-lankán, szent forrás-ölen

belső én kertjében

lelkem friss rétjén
szívem palotájában
terített asztal
vetett ág van
várlak érzelmektől
részegült-bátran
minden, mi biztos
lehet a világban
csak a mellkas bensején
válhat eggyé azzal
mi várható egy embertől
hogy angyali véletlek lehessen
közületek le nehogy essen
ideje korán ne képviselhesen
miben csupán elméje elmélye'
ám nem biztos még szüve birtokán

□□□

Ballad of my Dracul' /részlet/

...

- sors orsó -

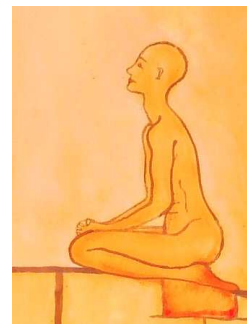
végtelenre ítélve
a léleknek érdeke
élete ne végzete, sorsa legyen, rendezve
múltjából lesz jelene jövője
ne a végtelen vonala, az örökké gömbje válják belőle

□□□

civilizálódás

az ember a fényből
a tükörbe, a tükörből
az úrbe nézett
az otthon nyugalmából egyre keves'bet
az idegen izalmából egyre többet érzett

és az ember
a tükörből az úrbe,
az úrben a fénybe
vonzóbb az otthon izalma végre
mint az izgalom idegensége

-"A civilizáció, ahogy Kenneth Clark látja" c. sorozat mentén